

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

REPUBLIKA HRVATSKA
POVJERENSTVO ZA ODLUČIVANJE
O SUKOBU INTERESA

PROJ: 711-1-1008-P-163-16/21-56-3

PRIMLJENO: NEPOSREDNO - PREDANO POŠTI
dana 01-03-2021 20

u prilogu. Primjeraka ..... Priloga

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Kristini Senjak Krnić i Snežani Adamović, zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja Tomislava Karamarka iz kojeg zastupaju opunomoćenici Vesna Alaburić, odvjetnica u Zagrebu, Đorđićeva 9 i Ivō Farčić, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Farčić & Šarušić u Zagrebu, Baštijanova 2A, protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, Zagreb, Kneza Mutimira 5, radi sukoba interesa, dana 24. veljače 2021.,

presudije

I. Poništava se odluka Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske Broj: 711-1-1008-P-163/16-36-1 od 15. lipnja 2016.

II. Poništava se odluka o pokretanju postupka Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske Broj: 711-I-834-P-163/16-09-1 od 18. svibnja 2016.

III. Nema uvjeta za pokretanje postupka za odlučivanje o sukobu interesa tužitelja zbog povrede načela djelovanja.

IV. Nalaže se tuženiku, OIB: 60383416394, da u roku od 15 dana od dostave pravomoćne presude nadoknadi tužitelju OIB: ..... troškove upravnog spora u iznosu od 13.281,25 (trinaest tisuća dvjesto osamdeset jednu kunu dvadeset pet lipa) kuna sa zakonskim zateznim kamatama, koje ako tuženik dobrovoljno ne plati trošak u određenom roku, teku od dana donošenja presude do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

V. U preostalom dijelu zahtjev tužitelja za naknadom troškova upravnog spora se odbija.

Obrazloženje

Osporenom odlukom tuženika Broj: 711-1-1008-P-163/16-36-1 od 15. lipnja 2016. pod točkom I. izreke utvrđeno je da je iznošenjem osobnih stavova i prijedloga kojima se zalagao za povlačenje Republike Hrvatske iz arbitražnih postupaka koji se vode između

Republike Hrvatske i MOL-a, osobito na sastanku Vijeća za suradnju održanom 5. svibnja 2016., između predstavnika Domoljubne koalicije i MOST-a, tužitelj bio u sukobu interesa u smislu članka 2. stavka 2. alineje 3. Zakonom o sprječavanju sukoba interesa (Narodne novine, broj: 26/11, 12/12, 126/12 i 57/15, dalje u tekstu: ZSSI). Točkom II. izreke utvrđeno je da se zbog osobnih i poslovnih odnosa koji su postojali između tužitelja i Josipa Petrovića, tužitelj nalazi u situaciji u kojoj privatni interesi mogu utjecati na njegovu nepristranost u obnašanju dužnosti prvog potpredsjednika Vlade Republike Hrvatske te time i u situaciji mogućeg sukoba interesa u smislu članka 2. stavka 2. alineje 3. ZSSI-a zbog koje tužitelj ne može sudjelovati u procesima donošenja odluka vezanim uz arbitražne postupke koji se vode između Republike Hrvatske i MOL-a kao niti u donošenju ostalih odluka koje se odnose na trgovačko društvo INA-Industrija nafte d.d. Točkom III. izreke određeno je da propustom deklariranja da su u razdoblju prije stupanja na dužnost prvog potpredsjednika Vlade Republike Hrvatske postojali poslovni odnosi koji tužitelja povezuju s Josipom Petrovićem koji putem trgovačkog društva Peritus savjetovanje d.o.o. obavlja niz obavještajnih i savjetodavnih usluga za MOL, osobito u situaciji kada je od strane novinara upitan da pojasni svoj odnos s Josipom Petrovićem, tužitelj nije postupao u skladu s obvezom očuvanja vlastite vjerodostojnosti i povjerenja građana kao i savjesnog, odgovornog i nepristranog obnašanja dužnosti prvog potpredsjednika Vlade Republike Hrvatske te je time počinio povredu načela djelovanja iz članka 5. stavka 1. i stavka 4. ZSSI-a.

Povodom tužbe tužitelja od 25. srpnja 2016. donesena je presuda ovog suda poslovni broj UsI-2360/16-9 od 26. rujna 2016., kojom je odbijen tužbeni zahtjev za poništenje osporene odluke tuženika Broj: 711-1-1008-P-163/16-36-1 od 15. lipnja 2016. Protiv navedena presude tužitelj je izjavio žalbu koja je presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Usž-227/17-3 od 30. studenoga 2017. odbijena. Međutim, Ustavni sud Republike Hrvatske je 2. srpnja 2019. donio odluku broj: U-III-673/2018, kojom je ukinuo presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Usž-227/17-3 od 30. studenoga 2017. i presudu Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-2360/16-9 od 26. rujna 2016. te predmet vratio ovom sudu na ponovni postupak.

U ponovnom postupku pred ovim sudom tužitelj se očitovao da na temelju odredbe članka 40. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima proširio tužbeni zahtjev tako da osim poništenja osporene odluke tuženika, zahtijeva i obustavu postupka pokrenutog odlukom Broj: 711-I-834-P-163/16-09-1 od 18. svibnja 2016. uz naknadu troškova zastupanja. Sukladno odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-III-673/2018 dodatno obrazlaže razloge nezakonitosti odluke tuženika. Iznosi da tuženik kao tijelo s javnim ovlastima smije činiti samo ono na što je ZSSI-jem izričito ovlašten. Svako prekoračenje izričitih ovlasti kako u pogledu nadležnosti, tako i u pogledu vrste odluka, osobito sankcija, smatra da predstavljaju arbitrarno i nezakonito postupanje tuženika. Dodaje da su u Glavi V. ZSSI-ja taksativno nabrojene zakonske odredbe koje mogu biti prekršene te se utvrđuju sankcije koje zbog toga tuženik može izreći dužnosniku (članak 42. - 45.). Ukazuje da članci 2. i 5. ZSSI-ja nisu definirani kao zakonske odredbe koje mogu biti prekršene ZSSI-em na temelju čega bi tuženik imao ovlast donositi odluke o kršenju tih odredaba. Skreće pozornost i na članak 48. ZSSI-a koji određuje granice ovlasti tuženika kod odlučivanja o kršenjima ZSSI-ja te potvrđuje da članci 2. i 5. ZSSI-a nisu definirani kao moguće kršenje odredaba tog Zakona o kojima bi tuženik posljedično bio ovlašten odlučivati samostalno, neovisno o drugim njegovim odredbama. Stoga zaključuje da tuženik nije ovlašten svojim odlukama utvrđivati da je povrijeđena samo neka od odredbi članaka 2. i/ili 5. ZSSI-ja i isključivo na tome temeljiti svoje odluke. Pojašnjava da članci 2. i 5. ZSSI-a izražavaju temeljne vrijednosti i služe tumačenju konkretnih normi ZSSI-ja. Naime, članak 2. stavak 2. ZSSI-ja po naravi stvari ne može biti prekršen obzirom da definira pojam sukoba interesa, a zakonska definicija ne može biti povrijeđena nekim postupkom ili propustom. Dodaje da osporenim odlukom utvrđenje povrede načela djelovanja iz članka 5. ZSSI-ja predstavlja sankciju kao mjeru

kojom tijelo s javnim ovlastima reagira na povredu pravne norme, iako ona nije propisana ZSSI-em. Osim toga, utvrđenjem povrede načela djelovanja dužnosnika implicira se dužnosnikovo nečasno postupanje, odnosno kršenje načela savjesnog, odgovornog i nepristranog obnašanja dužnosti, što bi ga, po logici stvari, trebalo učiniti etički nepodobnim za obnašanje bilo kakve javne funkcije pa utvrđenje povrede načela djelovanja, prema mišljenju tužitelja, može imati pogubne posljedice za dostojanstvo, ugled i druga prava osobnosti dužnosnika te se sasvim opravdano smatra sankcijom. Objašnjava da sankciju (bilo koje vrste) tijelo s javnim ovlastima može izreći ako je ta sankcija propisana zakonom, i to dostatno jasno i precizno da dužnosnik može svoje ponašanje uskladiti sa zakonom što je suština načela zakonitosti, kao temeljne sastavnice vladavine prava. Ističe da sankcija utvrđenjem povrede načela djelovanja nije propisana ZSSI-jem pa tuženik nije ovlašten donositi odluke kojima utvrđuje takvu vrstu posebne sankcije. Dodaje da su načela djelovanja iz članka 5. ZSSI-ja toliko apstraktna i općenita da na temelju njih nije moguće razborito, jasno i nedvosmisleno utvrditi što je zabranjeno postupanje dužnosnika. Zaključuje kako načela djelovanja ne mogu biti dostatna pravna osnova za zakonito sankcioniranje dužnosnika. Iznosi da tuženik nema pravo izricati ni druge sankcije mimo onih iz članaka 42. - 45. ZSSI-ja, što je učinio zabranjujući mu sudjelovanje u procesima donošenja odluka vezanih uz arbitražne postupke između Republike Hrvatske i MOL-a, kao i donošenju drugih odluka koje se odnose na INA-u, koja sankcija nije zakonom propisana. Pored navedenog, radi se o ozbiljnom miješanju tijela s javnim ovlastima u njegovo pravo na slobodu izražavanja mišljenja, koje je jedno od najdragocjenijih i najzaštićenijih ljudskih prava u svakom demokratskom društvu, posebice u kontekstu političke rasprave o pitanjima od javnog interesa. Smatra da iznošenjem osobnih stavova i prijedloga dužnosnik ne može biti u sukobu interesa kako to utvrđuje tuženik, jer u demokratskoj zemlji dužnosnik koji prešućuje svoje stavove o aktualnim političkim, gospodarskim i drugim važnim pitanjima, i/ili ne iznosi prijedloge za rješenje tih pitanja zato što misli, ili zna da će izazvati negativne reakcije, ili ih ne iznosi u strahu od negativnih reakcija javnosti, nije dostojan dužnosti koju su mu građani, izravno ili neizravno, povjerali. Upućuje na njegove javno dostupne izjave i očitovanja kao i očitovanja osoba kojima se tuženik obratio, a koje jasno i nedvosmisleno dokazuju da se zalagao za dogovor Republike Hrvatske i MOL-a o prekidu arbitražnih postupaka i dogovornom rješenju spornih pitanja te obostranom povlačenju iz arbitražnih postupaka, i to zbog njihovog neizvjesnog ishoda te mogućih iznimno visokih novčanih posljedica u slučaju gubitka spora. Naime, zagovornici medijacije kao poželjnog načina rješavanja sporova naglašavaju da su dogovori najbrži i najučinkovitiji način rješenja spora, a i sami arbitražni sudovi u pravilu potiču stranke na dogovorno rješenje spora. Takav način rješavanja sporova osobito je preporučljiv ako se radi o strankama koje u toku spora, ili kasnije, moraju nastaviti suradnju ili suživot, što je upravo situacija s Republikom Hrvatskom i MOL-om, kao najvećim dioničarima INA-e. Mišljenja je da prema temeljnim načelima demokratske slobodne i otvorene rasprave o svim pitanjima od javnog interesa, u kojoj sudionici posebice dužnosnici, imaju ne samo pravo nego i obvezu iznositi svoje osobne stavove i prijedloge te time pridonijeti da odluke stranačkih tijela i/ili tijela javne vlasti u kojima obnašaju dužnost donesu najbolje, najkvalitetnije odluke, koje će najviše pridonijeti ostvarenju javnog interesa. Prema tome iznošenjem osobnih stavova i prijedloga na sastanku Vijeća za suradnju održanom 5. svibnja 2016., u privatnom razgovoru s Božom Petrovom, postu na Facebook stranici 12. svibnja 2016. i u televizijskom intervjuu 18. svibnja 2016. nije mogao biti u sukobu interesa u smislu članka 2. stavka 2. alineje 3. ZSSI-a. Ukazuje na pogrešnu ocjenu tuženika o postojanju poslovnih odnosa u smislu ZSSI-a između njega i Josipa Petrovića koji mogu utjecati na njegovu nepristranost u obavljanju javne dužnosti što dokazi u spisu potvrđuju. Također smatra da je zaključak tuženika o privatnim interesima i izravnoj financijskoj koristi potpuno neosnovan, a odluka o postojanju mogućeg sukoba interesa iz članka 2. stavka 2. alineje 3. ZSSI-ja nezakonita. Naime, ZSSI uopće ne poznaje pojam

„osobnih odnosa“, niti uz neke „osobne odnose“ veže bilo kakvo sankcioniranje dužnosnika pa utvrđenje povrede ZSSI-ja zbog osobnog odnosa dužnosnika predstavlja povredu načela zakonitosti. Iznosi da dokazi u spisu negiraju postojanje bilo kakve njegove financijske koristi i interesne povezanosti s Josipom Petrovićem i/ili njegovim društvom. Naglašava da nakon njegovog imenovanja na dužnost potpredsjednika Vlade Republike Hrvatske između njega i Josipa Petrovića nisu postojali odnosi na temelju kojih bi bilo razumno i osnovano zaključiti njihovu interesnu povezanost u relevantnom vremenu. Naime, njihova suradnja postojala je 10-ak godina prije donošenja sporne odluke pa je nerazumno i neopravdano tu suradnju smatrati poslovnom suradnjom koja njemu kao prvom potpredsjedniku Vlade Republike Hrvatske 2016. donosi financijske koristi. Dodaje da je suradnja Peritus savjetovanje d.o.o. i Drinia d.o.o. u prosincu 2015. raskinuta. Prema tome, u lipnju 2016. društvo njegove supruge (Drimia d.o.o.) već pola godine nije poslovno surađivalo s društvom Josipa Petrovića, Peritus savjetovanje d.o.o., pa posljedično nije bilo ni razumno ni osnovano zaključiti da postoji neka interesna povezanost i privatni interes koji bi utjecao na njegovo obnašanje dužnosti prvog potpredsjednika Vlade Republike Hrvatske. Prema mišljenju tužitelja, tuženik također nezakonito smatra da je bilo kakva povezanost s Josipom Petrovićem a priori protivna javnom interesu, odnosno da zbog suradnje s MOL-om sve poslovne aktivnosti Josipa Petrovića i njegovog društva Peritus savjetovanje d.o.o. su unaprijed suspektne i u suprotnosti s javnim interesom. Naglašava da ne postoji ni jedan činjenični navod ili dokaz koji bi opravdao zaključak da Josip Petrović i/ili njegovo društvo imaju bilo kakav poslovni/financijski interes u vezi s ishodom arbitražnih postupaka, posebice da bi imali poslovni/financijski interes da Republika Hrvatska ne uspije u tim postupcima niti da je bilo koji poslovni interes Josipa Petrovića i/ili njegovog društva u suprotnosti s javnim interesom Republike Hrvatske. Smatra da tuženik potpuno neosnovano i arbitrarno zaključuje da se svaka povezanost s građaninom Josipom Petrovićem, koji obavlja određene savjetničke poslove za MOL, a priori treba smatrati suspektnom i protivnom javnim interesima Republike Hrvatske sve dok traju arbitražni postupci između Republike Hrvatske i MOL-a. Iznosi da utvrđenje povrede načela djelovanja iz članka 5. stavaka 1. i 4. ZSSI-ja ne može se ispitati zbog manjkavosti obrazloženja, jer je tuženik bio dužan navesti po kojoj bi to pravnoj osnovi on bio dužan deklarirati poslovne odnose s nekom osobom koji su ranije postojali, a ne postoje u trenutku njegovog imenovanja i na koji vremenski period bi se takva obveza dužnosnika odnosila. Osim toga tuženik je propustio precizirati podatke i informacije o ranijoj poslovnoj suradnji s Josipom Petrovićem koje je on navodno trebao deklarirati pa da sačuva vjerodostojnost i povjerenje građana te kakvim je to nepotpunim odgovaranjem na pitanje povrijedio načelo djelovanja iz članka 5. stavka 4. ZSSI-ja.

Predlaže poništenje osporene odluku i obustavu postupka pred tuženikom uz naknadu troška upravnog spora i to za sastav tužbe i zastupanja na ročištu 26. rujna 2016. u iznosu od 5.000,00 kn, zatim sastava žalbe u iznosu od 3.125,00 kn te sastav podnesaka od 22. srpnja 2019. i 18. veljače 2021. u iznosu od 5.000,00 kn kao i za sastav ustavne tužbe u iznosu od 5.000,00 kn sve uvećano za iznos poreza na dodanu vrijednost, što ukupno iznosi 22.656,25 kn.

U odnosu na podnesak tužitelja tuženik se tijekom spora očitovao da se u cijelosti protivi proširenju tužbenog zahtjeva te ukazuje da ZSSI propisuje u članku 42. stavku 4. kada se postupak može obustaviti. Napominje da iz odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-III-673/2018 od 2. srpnja 2019. ne proizlazi da ne postoji zakonska pretpostavka za pokretanje postupka i utvrđenje povrede članaka 2. i 5. ZSSI-a kao samostalnih povreda ZSSI-a neovisno o tome jesu li istodobno utvrđene i povrede njegovih drugih odredbi za koje se može izreći sankcija, jer bi Ustavni sud Republike Hrvatske u tom slučaju poništio osporenu odluku. Poziva se na odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-I-2414/2011., U-I-3890/2011. i U-I-4720/2012. od 7. veljače 2012. (Narodne novine, broj 126/12) kojom je pokrenut postupak ocjene suglasnosti s Ustavom cjelokupnog ZSSI-a u

kojoj se pozva na Konvenciju Ujedinjenih naroda protiv korupcije uz tumačenje da mu upravo utvrđivanje povreda načela obnašanja javnih dužnosti omogućava ispunjenje zadaće iz Konvencije, a posebice samog ZSSI-a, kao preventivnog antikorupcijskog tijela. Smatra da se dužnosnici u obnašanju svojih dužnosti mogu naći u sukobu interesa (članak 2.), mogu povrijediti etička načela obnašanja javnih dužnosti (članak 5.) ili odredbe ZSSI-a za koje se mogu izreći sankcije (npr. članci 14., 16. i dr.), jer se jedino takvim tumačenjem ZSSI-a njemu pruža sveobuhvatna primjena tog Zakona. Dodaje da u povrede ZSSI-a spadaju i povrede etičkih načela i sukob interesa iz članaka 2. i 5. ZSSI-a, a razlog zbog kojeg se navedeni članci ne navode u članku 42. ZSSI-a je to što za kršenje etičkih načela i sukob interesa sankcija nije propisana pa kod utvrđivanja povrede tih zakonskih odredbi ne izriče sankciju. Ističe da je protivan ZSSI-om propisanoj preventivnoj svrsi sprječavanja sukoba interesa i etičkog postupanja, stav tužitelja da navedeni članci ZSSI-a mogu biti prekršeni tek u cjelini s nekom drugom zakonskom odredbom, ako je utvrđena povreda te druge zakonske odredbe za koju se može izreći sankcija. Upućuje kako već sama jezična konstrukcija tih članaka nameće stanovitu dužnost ili zabranu pred dužnosnike pa je bi djelovanje dužnosnika suprotno tim odredbama predstavljalo njihovo kršenje. U slučaju kada ne bi mogao utvrđivati povredu članka 5. ZSSI-a, mišljenja je da ne bi postojala mogućnost da se dužnosniku ukaže na određene etičke propuste u njegovom obnašanju dužnosti. Obzirom da ta odredba ZSSI-a prilikom utvrđivanja povrede ne može biti promatrana pod okolnostima kršenja neke druge odredbe ZSSI-a, očito niti članak 5. ZSSI-a ne može biti isključivo dopunjujuća opća odredba koja ima svoju primjenu samo kod utvrđenja neke konkretne povrede iz članka 42. ZSSI-a. U pogledu navoda da članak 5. ZSSI-a nije dostupna i/ili dovoljno precizno formulirana, ukazuje na primjenu članka 6. ZSSI-a kojim je propisano da u slučaju dvojbe je li neko ponašanje u skladu s načelima javnih dužnosti, dužnosnici moraju zatražiti njegovo mišljenje. Osim toga smatra da je zakonodavac jasno propisao navedenu odredbu, jer su pojmovi logički, semantički i gramatički razumljivi, čine smislenu jezičnu cjelinu, jasno su i nedvojbeno formulirani, svakom prosječnom i razumnom građaninu razumljivi i kao takvi funkcioniraju kao temelj upoznavanja dužnosnika s obvezama propisanim ZSSI-om. Pored navedenog iznosi da puka deklaracija utvrđenog stanja nije i ne može biti sankcija prema tužitelju niti da je takva sankcija izrečena. Iznosi da ZSSI ne određuje postupanje dužnosnika niti ograničava iznošenje mišljenja i stavova kada nastupaju u ostvarivanju svojih privatnih interesa kao građani, ali kada iskazuju svoja mišljenja u postupcima donošenja odluka u obnašanju javne dužnosti koji imaju izravan ili neizravan učinak na raspolaganje javnim sredstvima ili na život građana, dužni su suzdržati se od postupanja pa i iznošenja stavova onda kada su oni rezultat njihovih privatnih interesa te opravdano u javnosti može nastati dojam da ti privatni interesi mogu utjecati na nepristranost u obavljanju javne dužnosti. Pojašnjava da ograničenje u pogledu slobode izražavanja mišljenja u obnašanju javne dužnosti, koje je u konačnici povezano s donošenjem političkih odluka, ne bi predstavljalo uskratu ustavnog i zakonskog prava na tu slobodu, jer tu dužnosnik ne postupa u svojem osobnom, već u javnom interesu, kada vrijede i primjenjuju se drukčiji, stroži standardi ponašanja, a iznesena mišljenja se odnose i imaju utjecaj na javnu sferu. Stoga se ne radi o nekoj posebnoj sankciji zabrane iznošenja mišljenja niti je tužitelju izrečena takva sankcija, već je obzirom na utvrđene osobne te poslovne odnose i s time povezanu situaciju mogućeg sukoba interesa iz članka 2. stavka 2. podstavka 3. ZSSI-a, uputio tužitelja da se u daljnjim postupanjima izuzme od sudjelovanja vezanim za arbitražne postupke. Zaključuje da neovisno o tome je li mirno rješavanje spora i zalaganje putem dogovora s MOL-om bolji mehanizam zaštite interesa Republike Hrvatske od arbitraže, omogućava li se javno iznesenim stavovima tužitelja upoznavanje javnosti s istima i time umanjuje koruptivni rizik i osigurava kvalitetniji demokratski nadzor nad procesom donošenja odluka te jesu li izneseni stavovi tužitelja istodobno i stavovi političke stranke čiji je tužitelj bio predsjednik, samo po sebi nije relevantno, već je u kontekstu primjene ZSSI-a od važnosti postoje li takve okolnosti koje

provociraju sumnju u osobnu nepristranost dužnosnika u obnašanju javne dužnosti prilikom iznošenja tih stavova. Dodaje da je dužnosnik nedvojbeno stavove o ovoj problematici iznosio na neformalnim sastancima neformalnih tijela, a takvi sastanci služe upravo kao priprema i nužna predradnja za postizanje dogovora, konkretno među tadašnjim koalicijskim partnerima. Navodi da ovdje nije naglasak na okolnosti jesu li izneseni stavovi doista doveli do konkretnih političkih odluka odnosno je li ih tužitelj iznosio i na sjednicama Vlade Republike Hrvatske ili radnim tijelima Vlade Republike Hrvatske kao formalizirani prijedlog, već okolnost da se iznošenje stavova može podvesti pod utjecaj njegovih privatnih interesa, a što je utvrđeno slijedom postojanja osobnih i poslovnih, izravnih i neizravnih, poveznica između tužitelja i osoba povezanih s MOL-om. Ukazuje da je utvrdio postojanje poslovnih odnosa između Peritus savjetovanje d.o.o. i Drimia d.o.o., INA d.d. i Soboli d.o.o. te Peritus savjetovanje d.o.o. i MOL-a pa je i navod iz podneska tužitelja da je pogrešno utvrdio postojanje poslovnih odnosa promašen. U pogledu međusobnih odnosa između tužitelja i Josipa Petrovića, utvrđeno je postojanje više drugih poveznica koje je ocijenio osobnim i poslovnim odnosom tužitelja s navedenom osobom. Iako ZSSI ne poznaje eksplicitnu osobnu povezanost kao posebnu vrstu povezanosti dužnosnika s trećim osobama, iz odredbe članka 4. stavka 5. ZSSI-a nedvojbeno proizlazi mogućnost povezanosti fizičkih i pravnih osoba s dužnosnicima po raznim osnovama i okolnostima koje nisu pobliže zakonski definirane, ali koje su takve prirode i intenziteta da upućuju na interesnu povezanost dužnosnika s njima. Prijateljstvo ili drugi bliski poslovni i drugi odnos sa svojim osobitostima, pored obiteljskog odnosa, nedvojbeno jesu takva vrsta odnosa (druga osnova ili okolnost) koja stvara povezanost s dužnosnikom te se po toj osnovi treća osoba može smatrati interesno povezanom s dužnosnikom. Činjenice utvrđene u upravnom postupku smatra da u svojoj ukupnosti ukazuju na dvojbenu navedenog poslovnog odnosa u kontekstu primjene ZSSI-a, jer mogu za tužitelja prouzročiti negativnu percepciju u pogledu nepristranog obnašanja javne dužnosti kada je u prilici odlučivanja o izravnim poslovnim interesima Peritus savjetovanje d.o.o. ili kada to čini neizravno odlučujući o MOL-u kao glavnom poslovnom partneru Peritus savjetovanje d.o.o., što je prepoznala i tužiteljeva supruga kada je donesena odluka o raskidu poslovne suradnje. Iznosi da dužnosnik ne bi trebao deklarirati samo poslovne odnose koji postoje u trenutku stupanja na dužnost ili u trenutku donošenja neke političke odluke, već i one koju su postojali i ranije, ali su takve prirode i intenziteta da bi se opravdano moglo zaključiti da postoji određena interesna povezanost tužitelja s trećim osobama koja može dovesti u sumnju njegovu nepristranost u obnašanju dužnosti u sadašnjosti ili budućnosti. Prošle okolnosti i činjenice stvaraju određenu razinu povezanosti čak i kada su otklonjene i više ne postoje te se ne može tvrditi da sam njihov prestanak rezultira prestankom interesne povezanosti, što bi bilo apsurdno shvaćanje, jer po logici stvari poslovni odnos koji je postojao godinama prije stupanja na dužnost u kontinuitetu te je prestao po stupanju na dužnost može upućivati na potencijalno veću interesnu povezanost nego kratkotrajni poslovni odnos koji postoji i traje za vrijeme obnašanja javne dužnosti. Dodaje da niti iz jedne odredbe ZSSI-a ne proizlazi da raskinuti poslovni odnosi u trenutku stupanja na dužnost oslobađaju dužnosnika izvještavanja javnosti o tome, pogotovo na izričito novinarsko pitanje, a upućuju li okolnosti na odnos interesne povezanosti prosuđuje se ocjenom svih elemenata u svakoj konkretnoj situaciji. Iznosi da su u dvama arbitražnim postupcima očito interesi MOL-a i Republike Hrvatske suprotstavljeni te je nesporno poslovni interes MOL-a u njima uspjeti. Sukladno navedenom, iako se ne može zaključiti da bi sve poslovne aktivnosti Peritus savjetovanje d.o.o. bile u suprotnosti s javnim interesom niti je utvrđena bilo kakva izravna radnja koja bi ukazivala da isto trgovačko društvo postupa suprotno javnom interesu, imajući u vidu da Peritus savjetovanje d.o.o. najveći dio prihoda ostvaruje iz poslovnog odnosa s MOL-om obavljajući usluge savjetovanja o razvoju naftne i plinske industrije u Republici Hrvatskoj i regiji i izvještavanje o tome, te da je to trgovačko društvo stupilo u taj poslovni odnos ubrzo po svom osnivanju, a da je MOL bio ili jest uključen u dva arbitražna postupka

protiv Republike Hrvatske, kao i da je Drimia d.o.o. najveći dio prihoda ostvarivalo iz poslovne suradnje s Peritus savjetovanje d.o.o., a zbog čega je i prije stupanja na dužnost dužnosnika otkazana poslovna suradnja među njima upravo iz razloga preveniranja negativne percepcije koja iz njih može proisteci, u javnosti može nastati dojam da tužitelji privatni interesi mogu utjecati na njegovu nepristranost u obavljanju javne dužnosti kada predlaže rješenja u postupcima u kojima je jedna od stranaka MOL. Smatra da je precizirao poslovne odnose između Peritus savjetovanje d.o.o. i Soboli d.o.o., dok izjava tužitelja od 19. travnja 2016. predstavlja javni nastup tužitelja prenesen od strane medija kada je propustio navesti da je prije stupanja na dužnost trgovačko društvo u vlasništvu njegove supruge obavljalo usluge za trgovačko društvo u vlasništvu Josipa Petrovića, kao i druge poslovne i osobne okolnosti koje ga povezuju s Josipom Petrovićem, a neovisno o tome što nije navedeno ime i prezime novinara kojem je izjava dana, radi se o nespornoj činjenici. U odnosu na navod iz podneska da tuženik nije obrazložio u čemu se sastoji nepotpuno odgovaranje na pitanje koji konstituira povredu članka 5. stavka 4. ZSSI-a, smatra da je jasno i precizno formulirao u čemu se ta povreda sastoji.

Slijedom navedenog smatra da je osporena odluka na zakonu osnovana te se predlaže sudu da donese presudu kojom se odbija tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Tijekom postupka sud je izvršio uvid u sudski spis i spis tuženika dostavljen uz odgovor na tužbu.

Sud je riješio spor bez rasprave na temelju članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17, dalje ZUS), s obzirom da među strankama nisu sporne činjenice, već samo primjena prava, a stranke u tužbi i u odgovoru na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje rasprave.

Povodom odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske je 2. srpnja 2019. broj: U-III-673/2018, a kojom je predmet vraćen ovom sudu na ponovni postupak, Ustavni sud učinio je pomak u dotadašnjem razmatranju odluka koje Povjerenstvo donosi radi povrede načela djelovanja te je od ovog suda zatražio jasan odgovor na niz pravnih pitanja, a koja se, radi izbjegavanja pogrešnog interpretiranja, citiraju u cijelosti.

„19.1. Sažeto, Ustavni sud utvrđuje da je podnositelj pred upravnim sudovima otvorio pravno pitanje granica ovlasti Povjerenstva kada na temelju ZoSSI-ja donosi svoje odluke:

i. je li ZoSSI-jem Povjerenstvu dana ovlast da samo pozivom na članak 2. tog zakona utvrđuje postojanje sukoba interesa (neprimjereno ponašanje iz članka 2. tog zakona) odnosno da pozivom na članak 5. ZoSSI-ja utvrdi povredu načela djelovanja ili je dužno takvo utvrđenje povezati s konkretnom odredbom ZoSSI-ja koja je određenim ponašanjem ili propustom dužnosnika povrijeđena;

ii. predstavlja li samo utvrđenje sukoba interesa iz članka 2. ZoSSI-ja odnosno povrede načela djelovanja iz članka 5. ZoSSI-ja ujedno i oblik sankcioniranja dužnosnika koji je ZoSSI-jem dopušten;

iii. koja je pravna osnova za odluke Povjerenstva kojima su utvrđene povrede načela djelovanja iz članka 5. ZoSSI-ja;

iv. u slučaju da utvrđenje povrede načela djelovanja predstavlja sankcioniranje dužnosnika, koja je pravna osnova za takvo sankcioniranje;

v. ima li Povjerenstvo ovlast izricanja sankcija dužnosnicima (kao u konkretnom slučaju zabrane sudjelovanja u procesima donošenja odluka vezanih uz arbitražne postupke), izvan onih propisanih člancima 42. do 45. ZoSSI-ja.“

Imajući na umu obvezatnost odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, sud zaključuje kako o odgovorima na naprijed postavljena načelna pitanja ovisi i zakonitost osporene odluke u konkretnom predmetu, utemeljene na stavu tuženika kako je pozivom na članak 5. ZSSI-a ovlašten utvrđivati povredu načela djelovanja.

Člankom 5. ZSSI-a propisano je da dužnosnici u obnašanju javnih dužnosti moraju postupati časno, pošteno, savjesno, odgovorno i nepristrano čuvajući vlastitu vjerodostojnost i dostojanstvo povjerene im dužnosti te povjerenje građana (stavak 1.).

Dužnosnici su osobno odgovorni za svoje djelovanje u obnašanju javnih dužnosti na koje su imenovani, odnosno izabrani prema tijelu ili građanima koji su ih imenovali ili izabrali (stavak 2.).

Dužnosnici ne smiju koristiti javnu dužnost za osobni probitak ili probitak osobe koja je s njima povezana. Dužnosnici ne smiju biti ni u kakvom odnosu ovisnosti prema osobama koje bi mogle utjecati na njihovu objektivnost (stavak 3.).

Građani imaju pravo biti upoznati s ponašanjem dužnosnika kao javnih osoba, a koje su u vezi s obnašanjem njihove dužnosti (stavak 4.).

Člankom 42. ZSSI-a propisano je da za povredu odredbi ovog Zakona Povjerenstvo osobama iz članka 3. ovog Zakona može izreći sljedeće sankcije: 1. opomena, 2. obustava isplate dijela neto mjesečne plaće, 3. javno objavljivanje odluke Povjerenstva. (stavak 1.).

Za povredu odredbi članka 7., članka 11. stavka 3. i 4., članka 12., 13. i 14., članka 16. stavka 1. i 4., članka 17. stavka 3. i 6. i članka 18. stavka 1. i 4. ovog Zakona Povjerenstvo može izreći sankcije iz stavka 1. ovog članka (stavak 2.).

Za povredu odredbi članaka 10. i 27. ovog Zakona Povjerenstvo će izreći sankciju iz stavka 1. točke 2. i 3. ovog članka (stavak 3.).

Ako je primjereno naravi povrede, Povjerenstvo može tijekom postupka naložiti dužnosniku da otkloni uzroke postojanja sukoba interesa u određenom roku te, ako dužnosnik to učini, može obustaviti postupak ili isti dovršiti i ispunjenje naloga uzeti u obzir prilikom izricanja sankcije (stavak 4.).

Nije sporno kako u osporenoj odluci nema formalno izrečene sankcije sukladno citiranom članku 42. ZSSI-a. Stoga je sud u obvezi razmotriti da li je tužitelju i bez obzira na formalan izostanak izricanja sankcije, ista zapravo sadržajno nametnuta. Sankcija se može definirati kao štetna, pravno određena posljedica, koja pogađa osobu uslijed njenog protupravnog djelovanja.

Izrekom osporene odluke deklarira se kako je dužnosnik, zbog određenog činjeničnog postupanja, koristio obnašanje javne dužnosti kako bi postigao osobni probitak, čime se doveo i u odnos zavisnosti, a što je samo po sebi deklaracija odgovornosti, odnosno izrečena osuda. Nadalje, treba uzeti u obzir kako je takva odluka Povjerenstva, kojom se osuđuje postupanje dužnosnika, dostupna javnosti, između ostalog i na službenim stranicama tuženika.

Sukladno članku 45. ZSSI-a Povjerenstvo može izreći sankciju javnog objavljivanja odluke Povjerenstva vodeći računa o težini i posljedicama povrede Zakona osim kad je Zakonom propisano da se ova sankcija obvezno izriče. Odluka se objavljuje u dnevnom tisku. Povjerenstvo će odrediti način objave odluke. Trošak objave snosi dužnosnik.

Sud sadržajno ne nalazi razliku između formalnog izricanja sankcije iz članka 42. stavka 1. točke 3. i članka 45. ZSSI-a (javno objavljivanje odluke u dnevnom tisku) i postupanja u kojem tuženik formalno ne izriče sankciju sukladno citiranim odredbama, ali odluku objavljuje na svojoj Internet stranici, koju objavu potom redovito prenosi dnevni tisak. Stoga javno dostupna deklaracija odgovornosti iz osporene odluke za adresata ima potpuno iste posljedice kao i sankcija javne objave odluke, iz kojeg razloga sud zaključuje da utvrđenje povrede načela djelovanja, na način kako to čini tuženik, sadržajno predstavlja oblik sankcioniranja dužnosnika, koji je po svom dosegu identičan sankciji javnog objavljivanja odluke.

Nadalje je potrebno odgovoriti je li ZSSI-jem Povjerenstvu dana ovlast da samo pozivom na članak 5. tog Zakona utvrdi povredu načela djelovanja ili je dužno takvo utvrđenje povezati s konkretnom odredbom ZSSI-a koja je određenim ponašanjem ili propustom dužnosnika povrijeđena.

Stav je ovog suda da nitko ne može biti podvrgnut određenoj pravnoj posljedici, ukoliko razlog zbog kojeg će ta posljedica uslijediti nije jasno definiran i predvidiv u trenutku kada adresat norme djeluje ili propušta djelovati. U prilog ovakvom stajalištu ide cijeli niz odluka Europskog suda za ljudska prava, kojima je navedeno da bi propis „trebao biti dostupan osobama na koje se odnosi i formuliran s dostatnom preciznošću kako bi omogućio da predvide, u opsegu koji je opravdan u datim okolnostima, posljedice koje određena radnja može imati“ (presude Europskog suda za ljudska prava u predmetima: Sunday Times protiv Velike Britanije, Larissis i drugi protiv Grčke, Hashman i Harrup protiv Ujedinjenog Kraljevstva te Metropolitanska crkva Bassarabije i dr. protiv Moldove i dr.). Isto tako Europski sud za ljudska prava je, u svojoj presudi N.F. protiv Italije od 2. kolovoza 2001., naznačio da „riječi „propisano zakonom“ zahtijevaju ne samo da osporavana mjera ima osnovu u nacionalnom pravu, već isto tako upućuju na kvalitetu zakona o kojem se radi: tako da mora biti dostupan i predvidiv. Kada je riječ o predvidivosti, zakon je „predvidiv“ kada je napisan s dostatnom preciznošću kako bi se omogućilo osobi da usmjeri svoje ponašanje.“

Slijedom citiranih stavova, sud smatra da članak 5. ZSSI-a, čiju povredu tuženik samostalno deklarira, nije propis koji je formuliran s dostatnom preciznošću kako bi omogućio da se predvide, u opsegu koji je opravdan u datim okolnostima, posljedice koje određena radnja može imati. Imajući na umu kako je za utvrđenje odgovornosti nužna konkretizacija zabranjenog postupanja, nastavno se može zaključiti da članak 5. ZSSI-a treba promatrati kao opća načela djelovanja koja nisu podobna za samostalno utvrđenje odgovornosti. To stoga što će upravo povezivanje općih načela i konkretnog zabranjenog djelovanja, adresatu norme dati jasno predvidivo određenje u smislu odgovora na pitanje koje je njegovo djelovanje ili propuštanje djelovanja zabranjeno, a što će mu u slučaju stavljanja na teret zabranjenog postupanja omogućiti pravičnu obranu. Slijedom navedenog, načela djelovanja je nužno povezati s konkretnom odredbom ZSSI-a koja je određenim ponašanjem ili propustom dužnosnika povrijeđena.

Što se tiče pitanja koja je pravna osnova za odluke Povjerenstva kojima su utvrđene povrede načela djelovanja iz članka 5. ZSSI-a, odnosno u slučaju da utvrđenje povrede načela djelovanja predstavlja sankcioniranje dužnosnika, koja je pravna osnova za takvo sankcioniranje, treba poći od članka 30. stavka 1. ZSSI-a, na koju odredbu se poziva tuženik u uvodu osporene odluke, a koja u alineji 1. propisuje da su u nadležnosti Povjerenstva pokretanje postupaka sukoba interesa i donošenje odluka o tome je li određeno djelovanje ili propust dužnosnika povreda odredbi ovog Zakona.

Čak i primjenom gramatičkog i formalnog tumačenja odredbi ZSSI-a, dolazi se do zaključka da se članak 30. stavak 1. alineja 1., kojim je tuženiku dana ovlast donošenja odluka je li djelovanje ili propust dužnosnika povreda odredbi tog Zakona, može povezati samo s dijelom ZSSI-a u kojem je definirano što su povrede tog Zakona, dakle s glavom V. ZSSI-a „Kršenje odredaba ovog zakona“. Glava V. ZSSI-a upravo se odnosi na članke 42. - 45., a ne na Opće odredbe iz glave I. ZSSI-a, koje u članku 5. propisuju Opća načela djelovanja.

Bez obzira na navedeno formalno tumačenje, treba dodati i kako članak 30. stavak 1. alineja 1. ZSSI-a nije nedvosmisleno propisana odredba, iz koje bi se moglo zaključiti da ona daje ovlast tuženiku da provodi postupke isključivo radi utvrđenja povreda načela djelovanja. Također, ako opis djela mora biti nedvosmisleno i jasno propisan, onda iz istih razloga i nadležnost za izricanje sankcije mora biti istog formalnog kvaliteta.

Slijedom navedenog, sud ocjenjuje da samo utvrđenje povrede načela djelovanja, kako to čini tuženik osporenom odlukom, predstavlja i oblik sankcioniranja dužnosnika, koji nije utemeljen na postojećim odredbama ZSSI-a te ne postoji pravna osnova za sankcioniranje dužnosnika isključivo radi povrede načela djelovanja, dok članak 30. stavak 1. alineja 1. ZSSI-a nije odredba koja Povjerenstvu daje ovlast da vodi postupak u smislu samostalnog (nevezanog) utvrđenja povreda iz članka 5. ZSSI-a.

Ovo iz razloga što članak 30. stavak 1. alineja 1. ZSSI-a nije odredba koja bi tuženiku nedvosmisleno i jasno davala ovlast da provodi postupke i utvrđuje odgovornost dužnosnika isključivo radi povrede načela djelovanja, kao niti nadležnost za izricanje sankcije po istom osnovu, već je tom odredbom općenito propisano da u nadležnost Povjerenstva potpada pokretanje postupka sukoba interesa i donošenja odluka o tome da li određeno djelovanje ili dopust dužnosnika predstavlja povredu odredbi toga Zakona.

Jednako tako, niti odredbama članka 11. i 20. Pravilnika o načinu rada i odlučivanja Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, kojeg je tuženik donio temeljem ovlasti iz članka 30. stavka 1. alineje 2. ZSSI-a (uz suglasnost Hrvatskog sabora), ne predviđa se izričito održavanje sjednica ni donošenje odluka u postupcima utvrđivanja povrede načela djelovanja iz članka 5. ZSSI-a.

Konačno, u odnosu na pitanje ima li Povjerenstvo ovlast izricanja sankcija dužnosnicima, izvan onih propisanih člancima 42. do 45. ZSSI-a, sud zaključuje kako je odgovor na postavljeno pitanje negativan.

Naime, člankom 42. stavcima 2. i 3. taksativno su navedene odredbe ZSSI-a za povredu kojih Povjerenstvo može izreći sankcije iz stavka 1. toga članka. Tako se citirane sankcije iz stavka 1. mogu izreći za povredu članka 7., članka 11. stavka 3. i 4., članka 12., 13. i 14., članka 16. stavka 1. i 4., članka 17. stavka 3. i 6., članka 18. stavka 1. i 4., članka 10. i članka 27. ZSSI-a.

Člankom 48. stavkom 1. ZSSI-a mogućnost vođenja upravnog spora propisana je isključivo protiv odluka utemeljenih na člancima 42. - 47. ZSSI-a, jer je zakonodavac sudsku zaštitu predvidio samo u slučajevima u kojima je tuženik ovlašten utvrditi kršenja tog Zakona, dakle temeljem odredbi koje propisuju sankcioniranje dužnosnika radi nedozvoljenih djelovanja. Naime, samo protiv onih odluka kojima je tuženik utvrdio povredu prethodno taksativno navedenih odredbi ZSSI-a i izrekao propisanu sankciju, ostavljena je mogućnost pokretanja upravnog spora, jer zakonodavac nije predvidio da tuženik može donositi i druge odluke kojima bi utjecao na prava, obveze i pravne interese stranaka.

Budući da iz svega naprijed navedenog proizlazi kako ne postoji pravna osnova temeljem koje bi tuženik utvrdio povredu načela djelovanja, samostalno i izvan konkretiziranog bića djela kao propisanog zabranjenog postupanja (a za koju pretpostavku Europski sud za ljudska prava opetovano navodi da mora biti formulirana s dostatnom preciznošću kako bi se osigurala predvidivost posljedica koje iz postupanja mogu proizaći), sud osporenu odluku ocjenjuje nezakonitom.

Pored navedenog sud skreće pozornost na presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Usž-2745/18-5 od 10. prosinca 2020., u kojoj je izražen stav da zakonska odredba članka 5. ZSSI-a koja sadrži načela djelovanja dužnosnika te kao takva na općenit način regulira (ne)prihvatljivo ponašanje dužnosnika u obnašanju javnih dužnosti, ne može biti sama po sebi osnova za donošenje odluka kojima tuženik deklaratorno utvrđuje povredu te odredbe.

Nadalje, sud je u cijelosti suglasan s preporukom iz Izvješća V. evaluacijskog kruga Skupine država protiv korupcije Vijeća Europe (GRECO) od 6. prosinca 2019., da je potrebno preispitati postojeće raspoložive sankcije za povredu ZSSI-a, kako bi se osiguralo da sve povredu Zakona povlače za sobom odgovarajuće posljedice, međutim primjećuje da je za isto potrebna normativna izmjena ZSSI-a koja spada u nadležnost zakonodavne vlasti.

Sud je suglasan i sa stajalištem tuženika da se svrha izbjegavanja kršenja obveza i zabrana propisanih u članku 5. i članku 2. ZSSI-a postiže samostalnim deklaratornim utvrđenjima sukoba interesa te povreda načela djelovanja iz članka 5. ZSSI-a, ali istodobno primjećuje da tuženiku nedostaje zakonsko ovlaštenje za takvo postupanje. Naime, nadležnost za postupanje i donošenje upravnih akata mora biti zakonom propisana te se pozivanjem na načela djelovanja i teleološkim tumačenjem zakonskih odredbi ne može proširivati zakonom ustanovljena nadležnost bilo kojeg javnopravnog tijela, pa tako ni Povjerenstva. Zadaća je

sudova da primjenjuju pravne propise u skladu s njihovim smislom i ciljem, ali pri tome ne smiju prijeći dopuštene granice tumačenja propisa i preuzeti ulogu zakonodavne vlasti.

Zaključno, uzimajući u obzir prethodno citirane odredbe ZSSI-a kojima je propisano koje povrede ZSSI-a je tuženik ovlašten sankcionirati, sud ocjenjuje da se iz zakonskog teksta koji je trenutno na snazi ne može iščitati nadležnost tuženika da donosi deklaratorne odluke kojima utvrđuje povrede isključivo načela djelovanja, bez formalnog izricanja sankcije javne objave, a uz istodobnu objavu odluke na svojim Internet stranicama, jer takvim postupanjem tuženik sadržajno primjenjuje sankciju bez zakonskog ovlaštenja, a što je neprihvatljivo sa stajališta pravne sigurnosti i vladavine prava.

S druge strane, tuženik je sukladno članku 30. stavku 1. alineji 6. ZSSI-a nadležan surađivati s nadležnim tijelom za izradu zakona u području sprječavanja sukoba interesa dužnosnika te podnositi inicijative nadležnim tijelima za predlaganje izmjena i dopuna zakona, a s ciljem otklanjanja uočenih pravnih praznina i osiguranja provedbenih instrumenata za učinkovito sprječavanje sukoba interesa u obnašanju javnih dužnosti, sprječavanje privatnih utjecaja na donošenje odluka u obnašanju javnih dužnosti, jačanje integriteta, objektivnosti, nepristranosti i transparentnosti u obnašanju javnih dužnosti te jačanje povjerenja građana u tijela javne vlasti.

Uzimajući u obzir navedeno sud je na temelju članka 58. stavka 1. ZUS-a usvojio tužbeni zahtjev i presudio kao u točki I. izreke presude.

Rješavajući u sporu pune jurisdikcije, sud nije udovoljio zahtjevu tužitelja za obustavu postupka. Naime, uzimajući u obzir sadržaj članka 42. stavka 4. ZSSI-a i članka 46. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09), sud nije našao zakonske osnove za obustavu predmetnog upravnog postupka. Međutim, odredbom članka 39. stavka 1. ZSSI-a propisano je da Povjerenstvo može pokrenuti postupak iz svoje nadležnosti na temelju svoje odluke, povodom vjerodostojne, osnovane i neanonimne prijave ili u slučajevima kada raspolaže saznanjima o mogućem sukobu interesa dužnosnika. O pokretanju ili nepokretanju postupka, Povjerenstvo donosi pisanu odluku. Povjerenstvo je dužno izvijestiti podnositelja prijave o svojoj odluci.

Budući da odredba članka 5. ZSSI-a ne može biti sama po sebi osnova za donošenja odluka kojom se deklaratorno utvrđuje povreda te odredbe, tuženik je neosnovano odlukom Broj: 711-I-834-P-163/16-09-1 od 18. svibnja 2016. pokrenuo postupak protiv tužitelja, jer nema uvjeta za pokretanje postupka za odlučivanje o sukobu interesa.

Slijedom navedenog, sud je na temelju članka 58. stavka 1. ZUS-a usvojio tužbeni zahtjev i presudio kao u točkama II. i III. izreke presude.

Sud je točkom IV. izreke tužitelju, s obzirom na potpuni uspjeh u sporu, temeljem članka 79. ZUS-a i Tbr. 23., 42. i 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15) priznao trošak zastupanja po odvjetniku za sastav tužbe i zastupanja na ročištu 26. rujna 2016. u iznosu od 5.000,00 kn, zatim sastava žalbe u iznosu od 3.125,00 kn te sastav podneska od 22. srpnja 2019. u iznosu od 2.500,00 kn sve uvećano za iznos poreza na dodanu vrijednost od 2.656,25 kn, što ukupno iznosi 13.281,25 kn.

O zakonskim zateznim kamatama na trošak spora, koje teku od dana donošenja presude do isplate, ako tuženik dobrovoljno ne plati trošak u određenom roku, odlučeno je u skladu s člankom 29. stavkom 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15) i člankom 30. stavkom 2. Ovršnog zakona (Narodne novine, broj: 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17) te sukladno pravnom stajalištu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske iz presude poslovni broj: Usž-1060/18-2 od 11. listopada 2018.

Sud nije našao osnovanim zahtjev tužitelj za naknadom troška u preostalom iznosu traženom za sastav ustavne tužbe u iznosu od 5.000,00 kn uvećano za porez na dodanu vrijednost obzirom da taj trošak nije nastao tijekom upravnog spora. Također sud nije našao osnovanim niti traženi trošak za sastav podneska od 18. veljače 2021. od 2.500,00 kn uvećano

za porez na dodanu vrijednost, što ukupno iznosi 3.125,00 kn, jer tim podneskom u bitom ponavlja razloge ranije iznesene tijekom upravnog spora. Stoga je na temelju članka 79. ZUS-a odlučio kao u točki V. izreke presude.

U Zagrebu, 24. veljače 2021.

Sutkinja
Kristina Senjak Krunić, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave ove presude.

DNA:

1. Odvjetnica Vesna Alaburić, 10000 Zagreb, Đorđićeva 9
2. Odvjetnik Ivo Farčić, Odvjetničko društvo Farčić & Šarušić, 10000 Zagreb, Baštijanova 2A
3. Povjerenstvo za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, 10000 Zagreb, Kneza Mutimira 5
4. U spis

Za točnost otpavka – ovlašteni službenik:
Snježana Miletić